

Η ΑΥΓΗ

Η ζωὴ τῆς ἡμέρας ἀρχίζει.
Λαμπυρὸ τῆς ἀγούλας τ' ἀστέρι
'ς ὅλα φέγγει τοῦ αἰθέρος τὰ μέρη
καὶ τὴν γῆ χαροπὸ χαιρετίζει.

Τὸ λεπτὸ τῆς ἀγῆς τ' ἀγεράκι
τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα χαϊδεύει,
τὰ λουλούδια καὶ τ' ἄνθη μαγεύει
μ' ἔλαφρὸ δροσισμένον φιλάκι.

Τὴν ἡμέρα θεορμὰ χαιρετοῦνε
τὰ πουλιά, 'ς τὸν αἰθέρα πετιῶντας,
καὶ μὲ χίλιους ρυθμοὺς τραγουδῶντας,
'ς τὴν λαλιά τους τὸν Πλάστη ὑμνοῦνε.

Γύρω τ' ἄνθη τερπνὴ, μυρωμένη
εἰς τὴν αὔρα σκορποῦν εὐωδία,
ποῦ γλυκά, σὰν οὐράνια μαγεῖα.
'ς τοῦ θνητοῦ τὴν καρδιά κατεβαίνει.

Ὁ ξυπνὸς πετεινός, ποῦ τὸ σκότος
τῆς νυκτὸς ἐβαρέθη, φωνάζει
κι' ἀπ' τὸν ὕπνο τὰ πλάσματα κράζει,
τῆς ἀγῆς ὡσὰν κήρυκας πρῶτος.

Εἰς τ' ἀλέτρι μὲ κόπο ζυγόνει
 ὁ γερός χωρικός τὸ ξευγάρι,
 ἄλλος σκάπτει τὴν γῆ μὲ τὸ φτυάρι,
 ἄλλος σπέρνει πλεῖο πέρα κι' ὀργόνει.

Τὸ τουφέκι 'ς τὸν ὄμο βαστῶντας
 καὶ τὸν ἄγρυνο σκύλο προστά του,
 ὁ γοργὸς κυνηγός, μὲ χαρά του
 προχωρεῖ, τὸ κυνήγι ζητῶντας.

Μὲ τοῦ ἡλίου ταῖς πρώταις ἀκτίδαις
 ἀντηχάει τὸ σφυρὶ τοῦ χαλκῆα
 κ' ἡ φωνὴ τοῦ παιδρουῦ διανομέα
 ποῦ τριγύρω πουλεῖ 'φημερίδαις.

Μιὰ φωνοῦλ' ἀπ' τοῦ στήθους τὰ βάθη
 βγάξει τώρα ὁ φτωχὸς μεταπράτης,
 καὶ 'ς τὴν πόλι προβαίνει ὁ χωριάτης
 μὲ καρποὺς ἐκλεκτοὺς 'ς τὸ καλάθι.

Μ' ἐπιμέλεια θεορμὴ τὸ βιβλίον
 ὁ καλὸς μαθητὴς ἐτοιμάζει
 καὶ τὸ μάθημα πάλε σπουδάζει
 πρὶν τῆς ὥρας νὰ πάη 'ς τὸ σχολεῖο.

Λυπημένος ὁ ἐργάτης ἀφίνει
 τὴν φωλειά του καὶ τρέχει 'ς τὸν δρόμο,
 ἀλλὰ πρὶν τῆς δουλειᾶς, ἔχει νόμο
 καθ' αὐγὴ τὸ ρακί του νὰ πίνη.

Ὁ κατάδικος κι' ὅσοι πονοῦνε
 κ' οἱ πολλοὶ ποῦ τὴν μοῖρα τους κλαίουν,
 τῆς ἐλπίδας τὴν αὐρ' ἀναπνέουν
 κ' εἰς βοήθεια τὸν Πλάστη καλοῦνε.

Μόνος ὅποιος τὴ νύκτα 'ς τὴν ζάλη
 καὶ 'ς τὰ ὄργια περνᾷ βυθισμένος,
 εἰς τὴν κλίνην ἀργὰ πεσημένος,
 τῆς αὐγῆς δὲν γνωρίζει τὰ κάλλη.

Κι' ὁ κρυμμένος ληστής, ποῦ τὰ στήθια
 ἢ συνείδησι πλειὰ τοῦ σπαράζει,
 'ς τὴν ἀκτίνα τὴν πρώτη τρομάζει
 μὴ ξανοίξῃ τὸ φῶς τὴν ἀλήθεια.

'Σ τὴν πνοὴ τῆς αὐγούλας αἰφνίδια
 ὄλ' ἢ φύσις τριγύρω ξυπνάει,
 καὶ θαρρεῖς πῶς σὰν νύφη σκιρτάει
 τὰ λαμπρὰ τῆς ντυμένη στολίδια.

Εἶναι ὦρα Θεοῦ δοξασμένη
 παντοῦ βλέπεις ζωὴ κ' ἐργασία,
 παντοῦ βλέπεις χαρὰ κ' εὐτυχία,
 ποῦ τ' ἀνθρώπου τὰ πάθη γλυκαίνει.

Ἐλα τώρα καὶ σύ, ποθητὴ μου,
 τὰ κρυφὰ τῆς ἀγάπης νὰ ποῦμε,
 ἔλα τώρα γλυκὰ νὰ ἐνωθοῦμε
 καὶ νὰ στάξῃς χαρὰ 'ς τὴν ψυχὴ μου!

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ